

มรณานุสติธรรม

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

ณ วัดป่าหมู่ใหม่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐

ฟังเสียงซึ่งเป็นเสียงธรรมของพระพุทธศาสนามาช้านาน
ยาวมาถึง๒๕๕๐ปีนี่ นี่ก็เป็นเสียงธรรมของพระพุทธเจ้าที่ท่าน
ได้แสดงไว้กับโลกมนุษย์เรา ยาวนานซึ่งอายุของพวกเราที่เกิด
กันอยู่ที่มาฟังธรรมอยู่ขณะนี้ก็มีนิดเดียว ผู้เสียงธรรมที่
พระพุทธเจ้าท่านสอนมา ๒๕๐๐ กว่าปีไม่ได้ เหตุนี้วันนี้พวก
เราก็ต้องแสดงความตั้งใจ แสดงความดีใจในสถานที่ฟังธรรม
แห่งนี้ เพราะว่า การฟังธรรมที่นี่ซึ่งมีธรรมที่ทำให้เกิดขึ้นเป็นต้น
ของงานก็คือท่านอาจารย์กำแพง ผู้ท่านได้ถึงแก่ชีวิตหรือ
มรณภาพไปจากพวกเรา ก็ได้เป็นผู้ที่ได้ทำการปฏิบัติธรรม การ
บำเพ็ญกุศลประกอบพิธีทางพระพุทธศาสนาให้เกิดมีขึ้นที่นี่
แล้วก็มีพวกญาติโยมหรือศิษยานุศิษย์ของท่านที่เคารพนับถือ
ท่านมากมายหลายภาคหลายจังหวัดมาร่วมกันทำบุญ ได้

ร่วมกันฟังธรรม ณ ที่แห่งนี้ เราก็เป็นผู้ที่ได้ยินธรรมที่
พระพุทธเจ้าท่านเทศน์ไว้ยาวนาน

ให้พวกเราตั้งจิตฟังด้วยความที่ว่าเรายังมีบุญ เรายังไม่ได้
ตายไปจากร่างกาย จากพระพุทธศาสนา ดังที่ภาสิตที่ยกไว้
ว่า **มรณธมฺโมมฺหิ มรณํ อนตฺติโต** เราทุกคนมีความตายประจำ
ร่างกายทุกคน เรามีความตายประจำร่างกายแต่เรายังไม่ถึง
เวลาตาย เรายังมีชีวิตอยู่ ไม่เหมือนอย่างอาจารย์กำแพง ท่าน
ได้ถึงแก่ความตาย ถึงแก่ภรรณะไป อันนั้นเรียกว่าเป็นธรรมที่เป็น
อดีตไปแล้ว ส่วนพวกเรายังเป็นปัจจุบันธรรมอยู่ คือยังมีชีวิตอยู่
แต่ยังไม่ตาย แต่ความที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราก็เป็นผู้ที่มีธรรมที่นี้

ดังท่านบอกว่าเรามีร่างกายผู้ชายผู้หญิงทุกคนก็คือผู้มีธรรม
มีสมบัติประจำตัวทั้งหมด เราเป็นผู้ที่ไม่ได้ฟังธรรมะของ
พระพุทธเจ้า เราไม่ได้คิดให้เป็นธรรม เราคิดว่าตัวของเรา
ร่างกายของเรา เรามีความผูกพันในร่างกายของเราธรรมดา มี
ชีวิตขึ้นมาตั้งแต่เกิด แต่พระพุทธเจ้าท่านมาสอนให้เรารู้ตัวของ
เราว่าเป็นธรรม เป็นสมบัติที่ล้ำค่าในร่างกายในชีวิตของเราแต่

ละคนนี้ สมบัติทั้งหลายในโลกนี้จะมีมากมายนับประมาณไม่
ถ้วน ท่านบอกว่าไม่มีคุณค่าเท่าร่างกายของเราแต่ละคนซึ่งมีไม่
มาก ไม่กว้าง ไม่ไกล ไม่ใหญ่ ท่านบอกอย่างนี้ นี่คือหลักธรรม
พระกรรมฐานที่ท่านปฏิบัติและท่านได้ฟังในจิตที่ภาวนาอยู่นี้
ท่านจะได้ยินในจิตว่าเป็นของที่มีคุณค่ามากเพราะว่าสมบัติ
ทั้งหลายในโลก อย่างที่พวกเราเป็นญาติโยมนี่ เป็นฆราวาสนี่
เราก็มุ่ง เราก็คงอยากจะได้สมบัติภายนอกให้หาได้มากๆ ให้ได้มี
ให้ได้เหลือกินเหลือใช้อย่างนี้ เราไม่ได้คิดดูธรรมะคุณค่าความดีที่มี
ในตัวเรา ไม่เข้าใจว่าสมบัติที่มีคุณค่ามากกว่า คือพระธรรม
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามีคุณค่ามากกว่าคือตัวของพวกเรา
ซึ่งเป็นหลักสมบัติหรือเป็นต้นสมบัติที่เราได้มาจากเกิดคือ
ร่างกายของพวกเรา

แต่ความคิดธรรมดาของเราเรียกว่าคนธรรมดาที่คิดว่าดี ที่
เรามีร่างกายให้เราได้เป็นเจ้าของได้เกิดได้มีชีวิตอยู่อย่างนี้ เรา
คิดรู้แต่เพียงเท่านั้น เราก็มีความรักความผูกพัน ความห่วงใยใน
รูปร่างกาย รักษาร่างกายกับจิตเป็นชีวิตคู่กันมาอย่างนี้ตลอด

แต่ถ้าเราเอามาปฏิบัติที่นี้ เราเอามารู้ตามหลักธรรมคำสอน
พระพุทธเจ้าว่าเป็นสถานที่ที่เกิดที่มีในศาสนา มีธรรมะตลอดถึง
มีพวกโภคะสมบัติต่างๆก็จะมีในรูปร่างกายของเรานี้ทั้งหมด
ท่านเลยเอาธรรมคือคำสอนพระพุทธเจ้าที่สอนไว้กับร่างกาย
สอนไว้กับชีวิตของพวกเขาชาวพุทธเนียแหละ สอนสืบทอดกัน
มาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าของเรายังมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็ยาวนาน
มาถึงพวกเรา พวกเราก็ได้ฟังต่อเนื่องกันมาจนตลอดถึงพระอรีย
เจ้า ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติ ท่านฟังธรรมะของพระพุทธเจ้า
สืบทอดไม่ให้ขาดสายจนมาถึงพวกเราทุกวันนี้ ให้พวกเราได้ว่า
ตัวของเราเป็นหลักของพระพุทธศาสนาและเป็นที่มาของ
พระพุทธศาสนาและเป็นที่ยึดที่ไปของพระพุทธศาสนาด้วย
อย่างที่ว่าความตายอย่างที่เราเคยสวด เคยได้ยินประจำใน
ชีวิตของเรา เราก็พูดกันได้ยินกันประจำ ท่านให้เราเข้ามา
พิจารณาปฏิบัติมาแก้ไขในเรื่องของความตายนั่น ให้ตั้งสติ
ขึ้นไว้กับร่างกาย อย่างที่ว่า มรณธมฺโมมฺหิ ให้รู้จักว่าความตาย
ของเรายังเป็นอยู่ทุกวันนี้ ยังไม่ถึงเวลา ยังไม่ถึงเวลาตาย ยังมี

ลมหายใจเข้าออกอย่างนี้ เราก็รู้ว่าความตายก็ยังเป็นอนาคต
ยังอยู่ข้างหน้า ยังไม่มาถึง ชีวิตคือลมหายใจเราปัจจุบัน แต่เราก็
น้อม น้อมความตายที่อยู่ข้างหน้า ที่มันยังไม่มาถึงเข้ามาใส่จิต
ของเราให้ได้รู้ขึ้นในปัจจุบันในจิตที่เรารู้อยู่เนี่ยว่า นี่คือความ
ตาย ความตาย ชีวิตร่างกายของคนเรานั้นเราป้องกัน เรา
กำหนดเอาเองไม่ได้ เป็นชีวิตของพญามัจจุราชที่จะนำเราไป
หรือจะกำหนดหรือจะตัดสิ้นชีวิตของเรา พญามัจจุราชท่านพูด
เป็นชื่อ เป็นชื่อของธรรม ถ้าพูดเป็นภาษาของเราก็เรียกว่าความ
ตาย เป็นเจ้าของกำกับร่างกายของเราแต่เกิด ความแก่ความ
เจ็บความตายนั่นเป็นผู้กำกับ พญามัจจุราชเป็นเจ้าของควบคุม
เราอยู่ตลอด เราเป็นผู้ที่ได้อำนาจอยู่ในเครื่องถ่าย อยู่ในเชือกผูก
รัดของพญามัจจุราช

จึงว่า **มรณธมโมมฺหิ** เมื่อเรากำหนดเอาแต่หลักความตาย
มาเป็นธรรมข้อเดียวเท่านั้น เราก็จะรู้ธรรมขึ้น รู้จักว่าธรรมมัน
เกิดความตายเกิดจากร่างกายที่เรามีอยู่เนี่ยแหละ แต่เราไม่ตาย
มันก็ทำให้เกิดขึ้น อย่างที่เราทำกิจทุกอย่างทุกวันนี้เราก็ทำเพื่อ

ความตาย เราก็ทำเพื่อป้องกันตาย เราก็เพื่อรักษาชีวิตไม่ให้ตาย
ว่าอย่างนี้ อย่างชาวบ้านนี้เรามุ่งหวังตั้งใจคิดจะสร้างหลังสมบัติ
ทรัพย์สินเงินทองต่างๆอย่างนี้ เราก็มุ่งมาเพื่อว่าเอามาไว้เพื่อ
ป้องกันตาย เพื่อใช้เพื่อบริโภครักษาชีวิตร่างกายให้เป็นอยู่ อันนี้
มันก็เป็นจุดหมายเกี่ยวกับความตายทั้งหมดที่นี้ เหตุนี้ถ้าเรา
กำหนดเรื่องความตาย เราก็จะรู้ธรรมได้ด้วยหลักร่างกาย หลัก
ชีวิต หลักความตายที่มีประจำตัวของเราทุกคนได้

เมื่อเรามากำหนดให้ภาวนามรณานุสตินี้ คือมีสติระลึก
อารมณ์เดียวเท่านั้นคือเรื่องความตายเท่านั้น ให้มันรู้เรื่อง จึงให้
รู้ด้วยจิตของเราที่เป็นความรู้ที่มีอยู่ที่เป็นหลักธรรมหลักพระ
ศาสนาที่เราเอามาเป็นเครื่องกำหนดดูจนมีผู้รู้ดูตามสิ่งที่ไม่มี
ความตาย เอามากำหนด เอามาดูอย่างที่ว่าเอามากำหนดมา
พิจารณาร่างกายอย่างนี้ ที่แรกก็ต้องฝึกเอามาคิดเอามากำหนด
เอามาพิจารณาให้มันมีอารมณ์อยู่ในตัวของเรา ให้มันมีความ
กระชับอยู่กับตัวของเรา ให้มีความรู้ที่อยู่ติดกับตัวของเรา ด้วย
อาการความตายนั้นแล้วก็ให้นึกว่ามรณานุสติ คือสิ่งที่เราเห็น

ที่เราดู เราพิจารณาอยู่นี้ก็คือตัวตายอันนี้ คือเป็นตัวอย่างที่เรา
สวดกันอยู่กรรมฐาน ทุกคนจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้ ท่านว่า
อย่างนี้ เรารู้ที่อยู่ว่าไม่มีใครล่วงพ้นความตายที่มีร่างกายด้วยกัน
มาในโลกนี้ พวกที่ทุกคนทั่วโลกเราก็จะเห็นกับตามาประจำว่า
จะมีคนตายให้เห็นอยู่ตลอดอย่างนี้ เราไม่ต้องไปหาดู เรา
กำหนดมาดูที่ร่างกายที่ตัวของเรา เรามีอยู่เป็นผู้รู้ มีผู้ที่บอกเรื่อง
ความตายอยู่ในตัวของเรา แต่เราไม่รู้เรื่องว่ามันเกิดมาจากไหน
มันทำไมจึงตาย และใครมาทำให้ตาย เราก็จะได้แก้ความรู้อีก
เพื่อจะได้มีสติปัญญาที่เราอาศัยเข้าใจคุณธรรมะของ
พระพุทธเจ้าที่ว่าตาย เพราะว่ามันมีเรื่องที่จะให้เป็นให้ตาย
อย่างที่ว่าต้นมันก็ไม่ตาย

ความเกิด อย่างที่ว่าความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความ
ตาย อันนี้ท่านถือว่าเป็นธรรมทูต เป็นธรรมที่ดี เป็นเทวธรรมที่
จะสอนให้เราเป็นเทวบุตรเทวดาได้ เราเป็นญาติเป็นโยมก็ถ้ามา
รู้ธรรมอย่างนี้ เราก็เป็นจิตเทพจิตผู้ดีละทีนี้ เราไม่ไปทำบาป
ทำทุกข์ ทำผิดคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า ก็เรียกว่าเป็นทางที่ให้เราเกิด

เป็นเทพเป็นพรหมผู้ดีได้ เพราะว่าเรารู้จักว่าที่เกิดที่มาของเรา
ความเกิด เราเกิดได้มาจากกรรม จากสมบัติของกรรมที่จำแนก
แบกแบ่งมาให้เรา เราได้มาแล้วเราจะต้องรักษาปฏิบัติ จะต้อง
ดูแลให้ดี ไม่ให้เป็นบาป ไม่ให้เสียหาย ไม่ให้ทำลายต่างๆอย่างนี้
อย่างที่เรารับศีลมีศีล เราก็รับมาเพื่อรักษาสมบัติ รักษาชีวิต
รักษาความตายของเรา นะแหละ คือคนมีศีลแล้ว การรักษาดี
ปลอดภัยแล้ว คนมีศีลแล้วไม่ทำผิดศีลไม่คร่าชีวิตเขาแล้ว มันก็
ไม่มีความเสียหาย ไม่มีความวิบัติ ไม่มีวิบากเกิดขึ้น

ท่านบอกว่าตลอดถึงที่การที่เราปฏิบัติจิตของเราให้รู้จัก
หลักมรรณานุสติธรรม เราก็เกิดความสงบจิต เกิดความสลด
สังเวชในจิตของเรา เพราะว่าเราไม่เคยเข้าใจ เราไม่เคยปฏิบัติ
ไม่เคยเจริญสติในหลักมรรณานุสติอย่างนี้ พอเราปฏิบัติเอา มี
ความรู้เข้าไปถึงจิตภายในของเรา เราก็เกิดความกลัวบ้าง ความ
สลดสังเวช ความที่จะเกิดปัญญาที่จะหาทางแก้ความเกิดตาม
หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าหละที่นี้ เราจะแก้อย่างไร แก้
ไม่ให้มันเกิดมันตาย เราจะต้องมาแก้มาเริ่มต้นหละที่นี้ เรา

จะต้องมาปฏิบัติ จะต้องมาแก้ที่กรรมที่นำมาเกิด มาเกิดเป็น
ร่างกายอย่างนี้ มันมีความเกิดมันมีร่างกายเป็นที่อาศัย จิตเป็น
ที่อยู่เป็นเจ้าของของครองมาอย่างนี้ มันก็มาเกิด แต่ถ้ามันไม่มี
ร่างกายมันเกิดไม่ได้แหละที่นี้ อย่างที่ใครเกิดก็เหมือนกัน สัตว์
เกิดก็เหมือนกัน ทุกประเภทแหละ มันจะต้องมีมาจากร่างกาย มา
จากที่ก่อที่เกิดอย่างนี้ แต่ถ้าเราจะแก้ เราก็ต้องแก้ที่ตายที่เกิด
อย่างนี้ จะไม่ให้มันเกิด จะต้องป้องกัน จะต้องถอดถอนจะต้อง
แยกแยะส่วนต่างๆออกอย่างนี้ อย่างที่เรามีบ้าน เราไม่ให้บ้าน
เป็นรูปเป็นหลังนี้เราจะทำอย่างไร เราก็จะต้องลื้อ เราก็จะต้อง
ล้างจะต้องถอนออกอย่างนี้ มันก็จะเป็นรูปเป็นหลังแหละที่นี้
ไม่เป็นบ้านไม่เป็นที่อยู่ของจิต

เหตุนี้ท่านมาปฏิบัติเพื่อแก้ความเกิดที่นี้ มาฟังธรรม มา
ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ท่านมาปฏิบัติเพื่อแก้ความเกิดใน
หลักธรรมทูต เรามาแก้อย่างนี้ที่นี้ เรามาปฏิบัติมาคิดกันมา มา
ใช้ปัญญา ใช้ความรู้ที่มีอยู่กับตัวของเรานั้นนะ เราก็มาดู มัน
เกิดที่ไหน มันเกิดที่กายที่กรรม มันเป็นตัวทำตัวประสงค์ตัวปรุง

แต่ตั้งขึ้นมาอย่างนี้ เราจะต้องมาแก้ตรงนี้ แต่คนเราอย่าง
ชาวบ้านนี้เค้าไม่ค่อยคิดจะแก้เพราะเขาติดโลกหลงโลกมานาน
ไม่ว่าใครนะ ตลอดถึงพระสงฆ์สามเณรก็เหมือนกัน ถ้าเรามา
บวช เรายังไม่ปฏิบัติ เราก็กังไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้เรื่องที่จะปฏิบัติ
จะต้องมีผู้มีบารมี มีศรัทธา มีปัญญาเกิดขึ้นเสียก่อนถึงจะรู้จัก
เรื่องที่จะแก้กรรมแก้ความเกิดได้ คือเห็นโทษเห็นทุกข์ ก็อาศัย
ความเห็นอันนั้นเป็นหลักที่จะเข้าไปแก้ความเกิดได้ อย่างเรา
ชาวบ้านเราไม่เห็นธรรมเห็นทุกข์ที่นี้ เราเห็นความสุข เราเห็น
ความดี เราเห็นว่าร่างกายเราเป็นสิ่งที่เราเป็นเจ้าของครอบครอง
เป็นผู้ที่จะแต่งเอาได้อย่างนี้ อย่างที่ว่าเราเจ็บไข้ได้ป่วยหรือเรา
จะตายอย่างนี้ เราก็กังเกิดความทุกข์ เกิดความทรมานในจิตใน
กายขึ้น เพราะเราไม่ได้พิจารณาให้เห็นไปตามความเกิด ความ
ทุกข์ความลำบากต่างๆนี้ เราเห็นความสุข เราเห็นความสบาย
เราเห็นชีวิตที่เราได้อาศัยด้วยร่างกายของเรา ยังไม่มีอะไรที่จะ
เตือนที่จะสอนเราที่นี้ อย่างเรายังไม่เจ็บไม่ป่วย ยังอยู่ดีสบายอยู่
นี่ แต่ว่าหลงความสุขที่นี้ หลงร่างกาย แต่ถ้าเวลามันทุกข์เอา

มากๆ หรือเวลามันทุกข์จนป้องกันไม่ได้ แก่ไม่ไหวถึงตายอย่างนี้ มันก็ไม่มีใครหละทีนี้ที่จะไปหลบหลีกได้ ไม่มีใครที่จะป้องกันไว้ได้

นี่ถ้าเราเข้าใจอย่างนี้เราก็เป็นผู้ที่จะต้องเอาธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เรามาแก้ความเกิด แก่ เจ็บ ตายนั้นให้ได้ เราก็แก้ไปได้ในส่วนที่เราพอรู้ได้ ส่วนที่ยังลึกยังมองไม่เห็น เราก็ตั้งใจไว้ทีนี้ เวลาเราทำบุญ เราทำความดีต่างๆ เราฟังธรรมะที่ไหน เราก็เอาความรู้ธรรมะ เอาคำสอนพระพุทธเจ้าที่ท่านสอนยาวมาตั้ง ๒๕๐๐ กว่าปีนั้น เอามาปฏิบัติมาแก้มาสอนจิตของพวกเราที่เราหลงตามมายาวนาน ตั้งหลายพันปีนั้นนะ เอามาแก้ คือมันไม่รู้จักความทุกข์รู้จักโทษ ไม่รู้จักความลุ่มหลงในร่างกายอย่างนี้ เราก็จะได้เอาความรู้พวกนี้ไปสอนจิตของเราอย่างนี้ เอาไปทักจิตของเราให้มันรู้ให้มันตื่นขึ้น อย่างที่ว่ามันมีความสุขอย่างนี้ มันสุขที่ไหน ความสุขของร่างกาย ความสุขของชีวิตชาวบ้านก็คือได้กินอิ่มนอนหลับ ไม่เจ็บไม่ไข้ ไม่มีโรคภัย เบียดเบียนทรมานแค่นั้น นั่นเราก็มีความสุขในชีวิต แต่เราหาไป

จริงๆแหละที่นี้ แล้วมันไปสุขที่ไหน นี่ เราจะต้องไล่ไป ในการที่เรา
ฟังธรรมเราก็จดจำแหละที่นี้ เราก็ปฏิบัติเราก็ใช้สติดูไปอย่างนี้ ให้
รู้ ไม่ใช่ที่เราส่งความรู้ความคิดไปนอกตัวเรา หรือไปใส่เสียง
ธรรมอย่างนี้มันก็ไม่ถูกที่ เราจะต้องน้อม ต้องกำหนดคึ้นมาหา
จิต หากายของเราให้รู้ว่ามันเกิด มันเป็นอยู่ที่นี้ เรื่องธรรม เรื่อง
เทศน์ เรื่องแสดงต่างๆนี้ มันแสดงอยู่ในที่ของเรา อยู่ในตัวของ
เราหมด

อย่างที่ว่ามรณานุสติอย่างนี้ มันก็ตายให้เราเห็น คือความ
ตายที่เป็นธรรมะที่สอนเราอยู่ปัจจุบันท่านบอกว่า ก็คือความ
ตายสั้นๆ อย่างที่เราตายเวลาเรามานั่งฟังธรรมที่นี้ เราเกิดมานั่ง
แต่เรานั่งนานมันเหนื่อยแล้วหมดเวลา เราก็ต้องเลิกไป ก็ย้ายไป
ลุกไป นี่ มันก็ตายไปแล้วที่นี้ เพราะมันเกิดที่นี้มันก็ตายที่นี้ ท่าน
ให้เอาความดีความรู้ต่างๆนี้มาสอนให้เกิดเป็นปัจจุบันขึ้น ให้
เห็นความเกิดตายสั้นๆ ถ้าเราเห็นอนาคตที่เราจะตายไปหลาย
สิบปีข้างหน้าอย่างนี้ อันนี้มันเป็นความที่ไม่ถูกปัจจุบันธรรม
ท่านว่า ต้องมาดูชีวิตปัจจุบันสั้นๆอย่างนี้

แล้วก็ยังสั้นเข้าไปอีกคือดูลมหายใจเข้าออกของเรา คือดู
ชีวิตที่ละเอียดอ่อนที่สั้น ท่านจึงสอนให้เราภาวนา ให้**อานาปาน
สติ** ให้กำหนดดูลมหายใจเป็นเครื่องประกอบอันนี้ ก็อาศัยว่า
บอกให้เรา^{รู้}ความตายอันสั้น ความตายปัจจุบันที่เรามีอยู่ คือ
ตายอย่างที่ว่า เกิด...เราหายใจเข้าไป มันเกิด มันได้เข้าไปข้าง
ในตัว แต่หายใจออกไปมันก็ตายไป แต่ตายไปแล้วมันอยากเกิด
อีก เราก็สูดลมหายใจเข้ามาอีกอย่างนี้ สูดเข้ามาอีก มันหมด
คุณค่าที่จะอยู่ในตัว และก็ต้องพ่นออกไปอีกอย่างนี้ มันเป็นการ
สอนความเกิดตายอยู่ในตัวของเราตลอดแหละที่นี้

ถ้าเรากำหนดสติภาวนาอย่างนี้มันสอนให้เรา^{รู้}จักความตาย
ในปัจจุบัน รู้จักความตายในร่างกายของเราที่มีอยู่ประจำทุกคน
ให้^{รู้}จักมรณานุสสติ มีสติ^{รู้}อยู่^{ว่า}เราตายทุกขณะทุกระยะทุก
เวลาแหละที่นี้ ไม่ใช่รอวันตายในข้างหน้าหลายปีข้างหน้าอย่างนี้
หรือบางที่เราคิดว่าเรายังแข็งแรง หรือเรายังอายุไม่มาก เรายัง
ไม่ถึงเวลาตายอย่างนี้ เราก็คิดได้ แต่ความตายมันไม่เป็นไปได้
อย่างนั้น

ก็ยกตัวอย่าง อย่างอาจารย์กำแพงอย่างนี้ อายุท่านก็ไม่ได้
เข้าแก่ชราหลายสิบปี แต่ท่านก็ตายมรณภาพไปดังที่พวกเรา
ได้มาร่วมประชุมทำบุญในงานศพอยู่เนี่ย พอรู้ข่าวว่าท่าน
มรณภาพ คนที่รู้จักกันก็ยิ่งตื่นว่า เอ๊ะ ทำไม ท่านก็ไม่ได้เจ็บไข้
ได้ป่วยทรมาน แต่ไม่น่าจะตายอย่างนี้ เราก็พูดกันไปอย่างนั้น
แต่เรื่องความตายมันไม่เป็นไปตามที่เราพูด ตามที่เรานึก มัน
เป็นไปได้สั้นๆง่ายๆอย่างนี้ อย่างที่ว่าลมหายใจเข้ามันไม่ออก
ลมหายใจออกมันไม่เข้า ท่านก็บอกว่ามันก็ตายเดี๋ยวนั้น เหตุนั้น
คนที่มารู้จักเรื่องความตายในปัจจุบันก็จะเป็นคนที่จะตื่นขึ้น คือ
รู้ชีวิต รู้ธรรมขึ้นในตัว รู้จักที่จะสร้างคุณความดีให้ตัวเอง จะเป็น
คนไม่ประมาทในชีวิตท่านว่า เพราะว่าเรื่องชีวิตของเรานั้น มัน
เป็นของที่มีนิด มีไม่ยั่งยืนนาน ท่านบอกว่าเมื่อมีอะไรมากระทบ
ถูกต้องมันก็ตายง่ายๆอย่างที่เรามองกันทั่วไปอย่างนี้

นี่แหละเมื่อเราท่านทั้งหลายได้รู้จักหลักธรรมที่เกิดจากการ
ที่เรากำหนดเอาความตายเป็นหลักอย่างนี้ เราก็จะเป็นผู้ที่รู้จัก
แก้ รู้จักแก้ความตาย รู้จักสืบสายมาจากความเกิด ว่ามันมา

จากที่ไหน มันก็มาจากความเกิด มันก็ต้องมาถึงความตายได้
ต้นกับปลายมันก็เป็นเครื่องบอกให้เรารู้อย่างนี้ เราต้องเอา
ความรู้ของพระพุทธเจ้าที่นี้ ของพระพุทธศาสนาไปบอกไปสอน
จิตของเรา ไปว่ากับความคิดของเรา ที่เราคิดเป็นเรื่องของโลก
ธรรมดา อย่างที่เราพูดว่า **มรณธมฺโมมฺหิ** เราแปลว่าเรามีความ
ตายเป็นธรรมดา ความตายเป็นธรรมดาแต่ถ้าเรามาเข้าใจใน
หลักธรรมในการปฏิบัติ เราก็คงรู้ว่าความตายเป็นธรรมเทศนา
ความตายเป็นเครื่องสอนจิตของเราให้รู้ว่ามันเกิดมาจากที่ไหน
แล้วอะไรมันตายอย่างนี้ เราก็จะได้ทบทวน จะได้ใคร่ครวญแล้ว
จะได้รู้เรื่องละเอียดนี้

อะไรมันตายอย่างนี้ ก็ร่างกายมันไม่ทำงาน ชีวิตลมหายใจ
มันหยุดทำงานอย่างนี้ ก็รู้แล้วว่าเป็นความตาย แต่ส่วนจิตของ
พวกเรายังเดิมแน่นมันไม่ตาย ท่านก็เปรียบเทียบเหมือนว่าจิตกับ
ร่างกายก็เหมือนเจ้าของกับบ้าน เจ้าของบ้านกับบ้านอย่างนี้
เมื่อบ้านเราอยู่ไม่ได้ เราก็คงต้องย้ายออกไป เราจะต้องเที่ยวไปที่
อื่น แต่ส่วนบ้านมันก็ตามเราไปไม่ได้ที่นี้ อย่างร่างกายนะ มันก็

อยู่ตายอยู่กับที่ นิ่งอยู่กับที่ นั่น ส่วนเจ้าของบ้านมีอะไร เราจะ
เก็บสมบัติไปในบ้านที่เราเกิดมาอยู่ตลอดชีวิตของเราหลายสิบปี
แต่ละคน เราจะย้ายบ้านไปที่อื่น จะไปหาที่ที่จะไปอยู่ ที่จะไปหา
ความดี ความสะดวกสบายต่างๆ อย่างเราย้ายบ้านอย่างนี้เราก็
จะต้องอาศัยมรดกสมบัติที่เราหาได้จากบ้านนี้ จากที่นี้จากชาติ
นี้ที่เราจะไปสร้างชาติหน้า อันนี้เป็นสำหรับชาวบ้านคนธรรมดา

แต่พระพุทธเจ้าพระอรียเจ้าท่านไม่ได้ไปสร้างที่นี้ ท่านเอาไว้
กับที่ ท่านไม่ได้ไปก่อ ไม่ได้ไปเกิด เพราะท่านมีสมบุรณ์แล้ว
ท่านมีสิ้นเหลือพอ ท่านเอาทิ้งแล้ว อย่างพระพุทธเจ้าพระอรีย
เจ้าของเราท่านทิ้งให้โลกหมดที่นี้ เราก็จะมาได้สมบัติสืบทอด
มาถึงพวกเราทุกวันนี้ อย่างที่เรามีอยู่ เราได้อยู่ทุกวันนี้ก็สมบัติ
ของพระพุทธเจ้า ของบรรพบุรุษที่ทิ้งมา สิ่งทั้งหลายที่เราได้อยู่
เราก็เป็นสมบัติของคนตายทั้งนั้นแหละที่นี้ เป็นสมบัติที่ท่านได้
ทิ้งมาแต่เราก็หลงมาเป็นเจ้าของมาถือมาดีใจมาหวงแหนอะไร
ต่างๆกันอย่างนี้ เพราะเราไม่รู้ที่ไปที่ไป เราก็ถือว่าเป็นเจ้าของ
จริงๆ เราให้คนอื่นเราแบ่งใครเราก็ไม่ยอม ก็เกิดกิเลสขึ้น เกิด

ความโลภขึ้น เกิดความโกรธขึ้น เกิดความหลงขึ้น ก็เพราะเรามา
คิดเอา มาถือเอาอย่างนี้

นี่แหละเมื่อพวกเราท่านทั้งหลายได้ถือเอาหลักความตาย
มาเป็นเครื่องสอนจิต มาเป็นเครื่องปลุกจิตของเราให้รู้ขึ้น ให้รู้
จิตรู้ตัวขึ้นละทีนี้ ให้รู้ว่าที่เราถือว่าตัวของเรา เราเป็นสมบัติ
ของเราหรือสิ่งต่างๆที่เราได้มา เราเป็นของเราทั้งหมดอย่างนี้
อันนี้ความคิดหลงคิดไม่ถูก แต่ถ้าเรารู้ว่าเป็นสมบัติของธรรม
เป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา เป็นสมบัติของท่านผู้รู้ที่จะมา
สอนเราให้แก้ไข ให้คืนไว้ที่เดิม เราไม่มาหลง เราไม่มาผูกพัน
อย่างนี้ เราเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างที่เราเป็นชาวบ้านอย่าง
นี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรารู้ธรรมรู้ที่มาของศาสนาของพระพุทธเจ้า
ของเรา เราก็จะได้ไม่หลงทางโลกทีนี้ เราก็จะได้รู้กายรู้จิตของ
เรา มีสติระลึกตัวอยู่ในมรรณานุสติตลอดนั้นนะ ถึงเราพูดกัน
ทั่วๆไป เราก็พูดอยู่อย่างที่เรามีคนตายมีญาติมีใครต่อใคร
มากมาย ก็พูดกันเวลาตาย ก็ เอ้อ ไม่เห็นใครเอาสมบัติติดตัวไป
ได้ซักอย่าง เราก็พูด แต่เวลาเราทำนั้น มันก็ไม่เป็นไปตามคำพูด

ที่นี้ คือการทำมันยังเป็นกิเลสมันยังความหลง ความถือต่างๆ
อย่างนี้ แต่คำพูดเราก็บอกว่า เอาไปไม่ได้ แต่กิเลสมันไม่ว่า มันก็
ทำให้เรารัก เราถือ เราหวงแหนต่างๆ นี่คำพูดกับการทำมันไม่
ถูกกัน

เหตุนี้เรามาปฏิบัติเรามาฟังธรรมของพระพุทธเจ้าให้
เข้าใจ รู้จักโลกรู้จักธรรมเหล่านี้ ส่วนที่เป็นโลกก็คือให้อยู่ตาม
โลก ส่วนที่เป็นธรรมก็เอาเข้าไปไว้ในใจ แล้วไปปฏิบัติใจให้มี
ธรรมอยู่ มีสติมีผู้รู้อยู่ตลอดที่นี้ นั่นนะ ท่านบอกว่าเป็นที่ของ
พระพุทธเจ้าพระอรหันต์นั้น เป็นธรรมที่ไม่ตาย ที่ท่านเรียกว่า
อมตธรรม หรือเรียกว่า **อมรณะธรรม** คือเป็นธรรมที่ไม่ตาย คือ
ธรรมของพระพุทธเจ้า แต่ที่นี้เราชาวพุทธทั้งหลาย เราควรที่จะ
ปฏิบัติ ควรที่จะพิจารณาให้เข้าใจถึงกิเลสของเราห่อหุ้ม
มากมายหนาแน่นเพียงใด เราก็พยายามที่จะขัดเกลา พยายาม
ที่จะแก้ไขตามสติกำลังของพวกเราที่จะทำได้ที่นี่ นอกนั้นเราก็
ต้องใช้ความอดทน ใช้ความศรัทธาความวิริยะต่างๆให้เข้มแข็ง
ขึ้น เพราะว่าเรามาแก้กรรมแก้กิเลสแก้โลกที่เขามาห่อหุ้มเรามา

ก่อนนี้ มั่นหนาแน่นมั่นลึกกลับ เพราะว่าโลกเค้าเป็นเจ้าของมาก่อน
ก่อนอย่างนี้

ส่วนธรรมส่วนศาสนา พระพุทธเจ้าท่านมารู้มาสอนตอน
หลังก็จะเอามาแก้ไข เราจะต้องใช้วิธีใช้กำลังที่จะปฏิบัติที่นี้ ชัด
จิตใจของพวกเราให้มันรู้จัก ให้รู้จักที่ว่าความตาย อย่างที่ว่า
มรณา ... **มรณธมฺโมมฺหิ มรณํ อนตฺตํ** ซึ่งเรามีความตายเป็น
ธรรมดาจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้ เราก็จะได้รู้จักทางแก้ไขที่
นี้ จะแก้ไขไม่ให้ตาย คือแก้ไขที่จิตของเรานั้นแหละ ที่ความคิดที่
ความเกิดที่มันมีอยู่นั่นแหละ ที่มันเกิดนั่นเกิดนี่แล้วมันก็ตายนั่น
ตายนี่ คิดที่นี้ก็เปลี่ยนความคิดไปที่นั่นก็ตายไปแล้ว เรื่องลม
หายใจก็เหมือนกัน เราหายใจมาตั้งแต่วันเกิดจนถึงปัจจุบันนี้ เรา
นับไม่ถ้วนแหละที่นี้แต่ละคนนะ อย่างว่ามากมาย แต่เราไม่ได้ตัว
หยุด ไม่ได้ตัวสงบ ไม่ได้ตัวพัก อย่างพระพุทธเจ้าของเรา อย่าง
นั้นเราเอาชีวิต เอามรณานุสสติมาสร้างความคิด ซึ่งเป็นเครื่องแก้
ความไม่รู้ บาปกิเลสต่างๆนั่นนะ ให้เป็นตัวแก้ได้ที่นี้ เกิดเป็น
ความคิดความรู้อันขึ้นมา เราก็แก้ได้ เปลี่ยนแปลงความรู้ความคิดได้

เราก็จะเป็นผู้มีภูมิ มีชั้น มีธรรม มีเครื่องอยู่ที่นี่ เรียกว่าเป็นผู้ที่
พ้นจากนรก ไม่ตกอบายภูมิได้ เพราะเรารู้จักทางหลักทางแก้
อย่างนี้

เมื่อพวกเราท่านทั้งหลายที่ได้มานั่งฟังธรรมะ และก็นั่ง
บำเพ็ญบุญในงานศพอาจารย์กำแพงผู้ที่ท่านได้ถึงแก่มรณภาพ
ไป เราผู้มีชีวิตอยู่เรายังมีร่างกายตัวที่จะทำกรรมดีให้เกิดมีในตัว
ของเราทุกคน ที่เราจะต้องมารู้จักเรื่องความตายให้เข้าใจชัดเจน
แล้วเราก็เป็นผู้ที่จะทำความดีให้ชีวิตร่างกายของเรามีคุณค่า
ตามฐานะกำลังของเราแต่ละคน นอกนั้นบุญกุศลทั้งหลายที่
ได้มาบำเพ็ญร่วมกันในวันนี้ บุญของเราที่เราได้ ก็อย่างที่เราเริ่ม
พิธีทำมานั้นนะ ได้ฟังพระอภิธรรม ได้สมาทานศีล ๕ ได้ฟังพระ
สังฆธรรมเทศนาในหลักของมรณานุสติธรรมโม ให้เข้าใจเรื่อง
ความตายซึ่งมีประจำตัวของเราแต่ละคน แล้วให้รู้จักที่จะปฏิบัติ
เพื่อแก้ความตายให้หายไปจากตน ให้เราหลุดพ้นจากบาปกรรม
กิเลสต่างๆที่เค้าวเป็นเจ้าของมาก่อนอย่างนี้ เราก็มีกุศลอัน

ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในการฟังธรรมที่เรียกว่า ธัมมัสสวนมัย ก็เกิดขึ้น
ในใจ

บุญกุศลทั้งหลายใดที่พวกเราได้ทำนี้เราก็น้อมจิตรวมการ
อุทิศส่วนกุศลแผ่ผลไปให้ดวงจิตดวงวิญญาณของท่านอาจารย์
กำแพงผู้ท่านถึงแก่มรณภาพไปจากพวกเรานั้น ด้วยความ
เคารพรักความห่วงใยความที่คุ้นเคยรู้จักเป็นญาติมิตรกันมา
อย่างนี้ เราก็อ้อมแผ่เมตตาจิตแผ่กุศลไปให้ท่าน ให้ดวงจิตดวง
วิญญาณของท่านได้รับรู้และได้อนุโมทนาในกุศลที่พวกเราท่าน
ทั้งหลายศรัทธาปฏิบัติพี่น้อง ตลอดจนถึงบรรดาพระสงฆ์สามเณรที่
เป็นเพื่อนสหธรรมิกซึ่งเป็นกำลังในการอุทิศส่วนกุศลให้ท่านได้
รับรู้แล้วขอให้ท่านได้รับรู้ด้วยดวงวิญญาณของท่าน ให้ท่าน
ได้รับอนุโมทนาในกุศลทั้งหลายนี้ ก็ขอให้ท่านได้พ้นจากทุกข์ มี
ความสุขเจริญอยู่ในศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังได้
อธิบายมาก็พอสมควรแก่กาลเวลา เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/tNtairDGxF4>